

Amerika Esperantisto

American Esperantist

Entered as second-class matter May 15, 1913, at the Postoffice at West Newton Station, Boston, Mass., under the Act of March 3, 1879.

Published Monthly by

THE AMERICAN ESPERANTIST COMPANY (Inc.)
WEST NEWTON, MASS.

One Dollar a Year.

Single Copy Ten Cents.

VOL. 22

JUNE, 1918

NO. 5

GREEN ACRE CONGRESS NUMBER

The next number of *Amerika Esperantisto* will contain a full account of the Congress at Green Acre, in English and Esperanto, illustrated by photographs taken on the spot by our special representatives. Those who were present will want these as souvenirs and to give to their friends—and enemies, if an Esperantist ever has any enemies—while those who were unavoidably absent will want them in order to know what good times they missed. Order your extra copies now—five cents per copy in lots of ten or more. **Last call! Do it now!**

Since the publication of the last issue we are advised that "The Japan Salesman," cited therein has a branch office in the Singer Building, New York City, in addition to those in France and Canada which we mentioned.

The following letter from the publishers shows that they are taking up Esperanto in earnest, and our readers are urged by the management of *Amerika Esperantisto* to write direct to Mr. Dick, giving any information which they may possess in regard to business houses in Usono with whom Esperanto is either uzata, uzebla or uzinda.

Here is the letter:

THE JAPAN SALESMAN
51 Yamashitacho, Yokohama

Estimataj Sinjoroj:—

Kiel vi vidos en la ĵus al vi sendita numero de nia ĵurnalo ni decidis aperigi ĉiumonate Esperantan fakon, ĉar ni opinias ke Esperanto fariĝos tre baldaŭ la ĉefa komerca lingvo.

Por pruvi al nia legantaro ke Esperanto estas jam uzata en la tuta mondo ni intencas aperigi plenan adresaron de ĉiuj firmaoj en la mondo, kiuj jam uzas la lingvon, kaj tial ni skribas al vi, por peti vin havigi al ni adresaron (nomon, adreson kaj negocon) de ĉiuj firmaoj en via lando kiuj jam uzas aŭ povus uzi Esperanton (nome tiuj kiuj ankoraŭ ne uzas ĝin, sed havas komizojn, konantaj la lingvon). Ni estus ankaŭ tre dankemaj por ĉia-specaj sciigoj pri Esperanto en komerco kaj pri registaraj agoj rilate al Esperanto.

por The Japan Salesman

R. H. Dick,

Redaktoro de Esperanta Fako.

TWO GOOD SUGGESTIONS

New York City, June 28, 1918.

To the Secretary of the E.A.N.A.

Dear Sir:—

I believe this should be brought to the attention of the "kongresanoj" and club secretaries. The New York Society has received a surprising number of inquiries as a result of being listed in the 'phone book and during the last month four eksterlandaj samideanoj were able to locate the Esperanto movement in New York in this manner. Boston and Chicago will not need this suggestion, but there are other cities whose clubs could profit by it.

The word Esperanto should appear first, even if the club's name is Zamenhofa or Verda Stelo or the like. In the 'phone book such a name could appear

Esperanto, Verda Stelo Club, J. Smith, Sec., 44 Hope St. Main 1234.

Very cordially yours,

Creston C. Coigne.

New York City, July 15, 1918.

Editor of Amerika Esperantisto:—

Here is a propaganda idea based on human psychology.

Most humans like to receive money, and when they are receiving money they are likely to be kindly disposed toward the world in general and their debtor in particular. This is true not only of the "average" man, but very often of soulless corporations.

Therefore, fellow-thinkers, never miss an opportunity of "getting in" Esperanto when you pay your bills. Have some literature always handy and enclose a few leaflets or keys with your check to the gas company, the coal dealer, the electricity vendor, the grocer, the down-town (or uptown, for that matter) department store, the tailor, the local Ford agent, and (why not?) the City Hall when you pay your taxes.

If you are a real samideano you will not stop at the list enumerated above, but when you tip your waiter you will see that your jitney or two-bits is neatly poised in the center of a key; your street-car ticket will be handed to the conductor in the same manner, and so on through the line of subway gatemen, elevated guards, soda clerks, janitors, policemen, letter carriers, and before you reach the ninetieth floor of your office building not even the humble boot-black will have been neglected.

Why not try it out?

An Esperanto Fan.

The official replier-to-newspaper-articles is attending to his duties as usual—witness the following from the Brooklyn (N.Y.) Eagle.

ITS ONE DRAWBACK

They say that Esperanto is
 A language that's beyond compare;
 But one thing has been overlooked—
 In Esperanto one can't swear.
 There does not seem the slightest doubt
 This language new will fall right there.

Will Esperanto ever do
 For him who gets up in the night
 To marathon with a squalling kid
 Who kicks and squirms with all its might?
 When he treads firmly on a tack,
 His English will come back all right.

How will the chauffeur get along
 When, with a final wheeze and grunt,
 His car gives out nine miles from home,
 Which is not an unheard-of stunt?
 Will Esperanto be his choice
 Of languages? Indeed, it won't.

The ultimate consumer, too,
 Is one whom we must not forget.
 When he finds that his coal is gone,
 And higher prices must be met,
 Can Esperanto e'er suffice
 To voice his burning thoughts? Not yet.

ESPERANTO POSSIBILITIES

The Absence of "Swear Words" is Indignantly Denied

Editor Brooklyn Daily Eagle:

Will you kindly permit me a little space in your very valuable paper to relieve the anxiety of that anonymous sweet singer regarding Esperanto's alleged "Only Drawback"—its absence of swear words—which clever quip appeared in your issue of the 11th. I wish to warn him not to lend a willing ear to all the gross calumnies so indefatigably heaped upon Esperanto by her enemies in order to discredit her among our best citizens. If that very serious accusation had been based on facts, it would, indeed, have been a sufficient cause to bar Esperanto from our firesides as a most undesirable intruder, and have her bundled over to our immigration authorities for immediate deportation along with other undesirables so justly proscribed by our statutes and severely proscribed by social ethics.

But let this anonymous poet and fearless champion of public morals be assured by one who is in the know, that not only does Esperanto fully measure up in that essential as she does in all the others, but that, as a matter of fact, she even excels herself in this particular respect.

I can solemnly testify from my own experience, which is fully borne out by those of others, that in those certain grave moments in our lives when we become suddenly possessed of an irresistible desire to give vent to some of our most perfervid wishes—that Esperanto then comes to us as a delivering angel. I have had many an encounter with conductors, plumbers and tax collectors, and in all such vexatious emergencies I have found Esperanto a veritable balm of Gilead. And the strangest, and the most commendable, feature about swearing in Esperanto is,

that while the delivery is being made, and which invariably causes the adversary to take to his heels in confusion, the bystanders are always wondering whether they are hearing one of King David's dulcet songs or the reciting of the Lord's Prayer.

Now, as to those exceptionally distressing instances enumerated by the bashful genius, instances trying men's souls, I wish to state that they do not at all disconcert the Esperantist who knows his business. Although not a pater familias as yet—I am just sweet 66—I had once a most cantankerous screaming baby thrust into my arms by its mother, with the evident intention of deriving lots of fun at my expense. But the tables were instantly turned. Putting the small finger of my free hand under the baby's chin, I uttered in a soft voice these talismanic words: "Ne ploru, mia bona ĉarma infaneto!" and lo and behold, the baby's scream immediately turned into the sweetest little laugh, and, its face wreathed in smiles, it evinced an irresistible desire to show its affection toward me by tugging strenuously at my luxurious patriarchal whiskers.

Now, as to the query, What an Esperantist would do when his car gave out nine miles from home? I really cannot imagine anything happening to a car that any Esperantist could not fix in a jiffy. But, if what the poet had in mind, was the giving out of gasoline, then he is evidently not aware that there are no foolish virgins among Esperantists.

Joseph Silbernik.

(A true translation of the non-English portion of this magazine filed with the Postmaster at Boston, Mass., on September 10 as required by the Act of Oct. 3, 1917.)

VAŜINGTONA ESPERANTISTA-VESPA PIKNIKO

Dimanĉon, la 25an aŭgusto la Esperantista grupo kiu kunvenas ĉiun jaŭdon vespere ĉe gesinjoroj Fosselman en Vaŝingtono festis jaran kampkunvenon ĉe Zoologia Parko apud Stonrivereto dum posttagmezo kaj vespero. Kun geamikoj ili sumigis deksepon da personoj. Tie ili manĝetis kaj paroladetis ĝis krepusko. Multaj vespoj ilin vizitis por partopreni en la sukeraĵoj. La verda stela standardo flirtis apud ili, kaj multaj pasantoj supozis ilin esti Irlandanoj.

Bopomano.

GRAVAJ STATDOKUMENTOJ
DUA INAŬGURACIA PAROLADO
 de ABRAHAM LINCOLN

4 Marto, 1865

Sampatrujanoj:

Ce l' ĉi dua apero por fari la Prezidantan juron, ekzistas por ampleksa parolado malpli granda bezono, ol unuafoje. Tiam ŝajnis konvene kaj dece, ke oni prezentu agadprogramon iom detalan. Sed nun, post kvar jaroj, dum kiuj konstante elvokiĝadis publikaj deklaroj pri ĉiu punkto kaj fazo de la granda barakto, kiu ankoraŭ absorbas kaj streĉas la nacion, malmulto nova estas raportebla.

Niaj batalprogresoj, de kiuj ĉio cetera pleje dependas, estas tiel konataj al la publiko kiel al mi mem, kaj ili estas, mi esperas, sufiĉe kontentigaj kaj kuraĝigaj por ĉiuj. Kvankam sangvina al la estonteco, mi ne riskas pri ĝi antaŭdirojn.

En la nunsimila okazo antaŭ kvar jaroj, ĉies pensoj maltrankvile rigardis al minacanta interna milito. Ĉiuj timis ĝin, ĉiuj penis eviti ĝin. Dum la inaŭguracia parolo estis farata el ĉi tiu loko, dediĉita absolute por savi la Union sen milito, ribelaj agentoj estis en la urbo, penante detruĝi ĝin sen milito—penante nuligi la Union kaj dividi la apartenaĵojn per traktado. Ambaŭ partioj mallaudis militon, sed unu el ili preferis fari militon, ol ke la nacio plu vivu, kaj la alia preferis akcepti militon ol ke ĝi pereu; kaj la milito venis. Okono de la tuta loĝantaro estis negraj sklavo, ne distritaj ĝenerale tra la Unio, sed lokalizitaj en ĝia suda parto. Tiuj sklavoformis specialan kaj potencon intereson. Ĉiuj sciis, ke tiu intereso iel estas la kaŭzo de la milito. Fortigi, vivteni kaj etendi tiun intereson—jen kial la ribelantoj volis rompi la Union per milito, dum la Registaro pretendis nur la rajton bridi ĝian teritorian pligrandigon.

Neniu partio atendis de la milito la amplekson aŭ la daŭradon, kiujn ĝi jam atingis. Neniu antaŭpensis, ke la kaŭzo de la konflikto eble ĉesos, eĉ antaŭ ol la konflikto mem ĉesos. Ĉiu esperis triumfon pli facilan kaj sekvon malpli fundamentan kaj miregigan.

Ambaŭ legas unu saman Biblion kaj preĝas al unu sama Dio, kaj ĉiu alvokas Lian helpon kontraŭ la alia. Povas ŝajni strange, ke homoj kuraĝus peti helpon de justa Dio, eldevigante sian panon el la ŝvito de aliaj vizagoj, sed ni ne juĝu, por ke ni ne estu juĝitaj. La preĝoj de ambaŭ ne povis ricevi plenumon. Nenies preĝo plenumiĝis perfekte. La Ĉiopova havas Siajn proprajn celojn. "Ve al la mondo pro faliloj! ĉar estas necese, ke venu faliloj, sed ve al tiu homo, per kiu la falilo venas!" Se supozu, ke la Usona sklavsistemo estas unu el tiuj faliloj, kiuj, laŭ la providenco de Dio, devis nepre veni, sed kiun, daŭrintan dum Lia difinita tempo, Li nun volas forigi, kaj ke Li donas al kaj

Nordo kaj Sudo tiun ĉi teruran militon kiel la punon por tiuj, per kiuj la falilo venis, ĉu ni konstatu en tio ian escepton el la Diaj atribuoj, kiujn la kredantoj al vivanta Dio ĉiam alskribas al Li? Forte ni esperas, fervore ni preĝas, ke tiu militplagego forpasu baldaŭ. Tamen se Dio volas, ke ĝi restu, ĝis elcerpigos la tuta riĉaĵo amasigita per la ducent kvindek jaroj da senkompensa, sklava laboregado, kaj ĝis ĉiun guton da sango eligitan per skurĝo pagos alia guto eligita per glavo, do kiel oni diris antaŭ trimil jaroj, tiel ankoraŭ oni devas diri, ke la juĝoj de Dio estas veraj kaj ĉiuj estas justaj.

Kun malico al neniuj, kun indulgemo por ĉiuj, kun firmeco pri la bono laŭ tio, ke Dio vidigas al ni la bonon, ni penadu fininian laboradon; bandaĝi la naciajn vundojn; zorgi pri tiu, kiu estas elbatalinta kaj pri ties vidvino kaj georfoj; fari ĉion, kio akiros kaj konservos justan kaj daŭrontan pacon inter ni mem kaj kun ĉiuj nacioj.

LA ROKO APUD VOLGO

(Rusa Popola Legendo)

de N. Rudniki, Taŝkent, Centra Azio Rusa

Apud Volgo staras roko. Griz-verda, muskokoyrita, dum centjaroj staras ĝi. La supraĵo estas nuda: tie ventoj promenas, kaj geagloj neston faras kaj viktimojn deŝiradas. Kaj neniam homa piedo vizitadas tiun rokon—malbenita ĝi do estas kaj ne sendanĝera. Sola homo nur vizitis la supraĵon rokan. L' eklezio lin malbenis por eternaj tempoj, sed popolo vilaĝana male pensas pri la afero kaj la kantojn multajn verkis pri Stefano Rasin.

Unufoje, nokte, revenante hejmen, fiŝkaptista knabo Rasin supreniris la malbenitan rokon. Ne lin pereigis la malbonfama loko: sed ĝi flustris strangajn pensojn en la kapon lian.

Ekdecidis li subite, ke sufiĉe jam laboris por sinjoroj vilaĝano! For la sklaveco! Por li mem de nun li vivu!—diris la ribelulo. Baldaŭ li formigis aron da liberamuloj kaj ekgvidis la militon kontraŭ potenculoj. Revis li okupi Moskvon, reĝan tronon detruigi kaj popolon liberigi de sinjora premo. Ne sukcesis Stjenka Rasin, kaj ne helpis sangriverso la popoldoloron. Sinjoraro estis forta kaj ilin ne venkis sklavoĵoj. Kaj en Moskvon venis Rasin—kiel arestito. En la kaĝo fera oni lin venigis. Turmentata kruelege finis vivon li.

Estas kredo ĉe popolo, ke se ekzistas en Ruslando iu homo senriproĉa, profitamon ne koninta, malfortulojn ne preminta, kaj amanta liberecon pli ol li amas sian propran vivon—iru li al tiu roko kaj li metu la orelon al la supraĵo ŝtona—kaj la roko-grandegulo multe diros pri Stefano al ĉi tiu honestulo.

LI ESTIS DEVIGA MORTIGANTO

de Geo. Lackey

Apud la vilaĝo J—a, en la verd-monta ŝtato, estas arbarego. Vojo trakuras ĝin tra la valo. Je ambaŭ flankoj de la vojo estas krutaj, malglataj montoj, sur kiuj loĝas multaj specoj da sovaĝaj bestoj.

Antaŭ kelkaj jaroj, unu viro piediris la vojon, kaj travivis teruran sperton.

Estis mez-nokto. Pezaj, nigraj nuboj plenigis la ĉielon, kaj ŝajnis ke baldaŭ estos pluvego.

La viro estis mezaĝa fortegulo—bravulo, preskaŭ giganto; kaj malgraŭ estis tiom mallume, li marŝis per fortaj paŝoj pensante ke li baldaŭ estos hejme.

Subite iu lin ekkaptis; li penis per sia tuta povo sin eltiri el la brakoj. Sed estis vane. Li baraktis, baraktadis, sed ne povis ĝin fari.

Bonŝance, li havis ĉastranĉilon: li ĝin eltiris el la ingo, kaj enpuŝis en la koron de lia atakanto, kiu falis teren mortvundite. Tiam li rapidis ĝis la plej proksima domo, vekis la anojn kaj diris ke li jus mortigis viron kiu lin atakegis.

Ili prenis lumigilon kaj kuniris kun li ĝis la loko kaj trovis—grandan mortintan urson.

NIAJ ANGLAJ AMIKOJ

de Charles Dudley Warner

Tradukis Esopo

Turistoj en Svisujo povas ricevi amuzadon de la Angloj kiuj sursvarmas la landon; ili ŝajne konsideras ĝin ia privata parko aŭ konservajo kiu apartenas al Anglujo; kaj ili sin enŝovas en hotelojn, aŭ vaporsipojn aŭ diligencojn kun certa mieno de posedado kiu estas tre agrable amuza. Geologio ne estas freŝa en mia menso, sed mi havas impreson ke Svisujo estis kreita speciale por la Angloj proksimume la jaron de **Magna Charta**, aŭ iom pli poste. La Germanoj kiuj venis ĉi tien, kaj kiuj ne estas senzorgaj kion ili manĝas, aŭ kie ili dormas, kondiĉe ke ili ne havu freŝan aeron en la manĝejo nek en la dormejo, plendas,—kaj speciale se la butero estas iomete ranca,—pri la Angloj, kaj protestas ke ili malbonigis Svisujon. Ankaŭ la enlandanoj kiuj ekzistas pere de la turistoj el Anglujo treege malamas ilin; tial oni ofte devas, por sindefendo deklari sian hejmlandon, kio estas preskaŭ same kiel kurado de **Scylla** ĝis **Charybdis**, ĉar, kvankam la Amerikano estas pli populara en Svisujo, la loĝantoj kredas ke lia poŝo ne havas fundon.

Troviĝis juna ekleziulo de la Angla Eklezio sur la vaporŝipo sur Lago Lemano, kiu sin sternis sur meza benko, kaj paroladis instruege al siaj amikoj,—forta, grasvizaĝa junulo kun blanka kravato,—kies voĉo estis kaj laŭta kaj melodia, kaj kiun nia vireca Oksforda studento nomis viro kiu preskaŭ ne atingis sian gradon en la universitato, kaj havigis negravan eklezian oficon. “Ni renkontis Amerikanon sur la boato hieraŭ,” la orakolo proklamis al siaj amikoj, “kiu estis ja efektive bona kunulo kaj agrabla ankaŭ. Li efektive estis, vi scias, reale prudenta homo. Mi demandis al li ĉu li havas ion komparan kun ĉi tio en Ameriko; kaj li devis diri ke en Ameriko ekzistas nenio tiel bela; reale, vi scias, tio estas fakto. Li ja estis tute prudenta kunulo. Li min informis ke li estas ĉi tie por fari la Eŭropan rondvojaĝon.”

Rideto simpatia falis el la lipoj de la atenta, rigida, ruĝvizaĝa virino kiu sidis maldekstre de la orakolo, kaj ankaŭ subrida pri la Amerikano, el la maldika Anglo dekstre, kiu portis grandan blankan atlasan veŝton; bluan vualon ĉirkaŭ sia ĉapelo, kaj vizaĝon ruĝan kiel peco da brulanta karbo.

“Efektiva cedaĵo, ĉu ne?” li ridetis kun afabla aroganteco, “kaj de Amerikano, sed mi supozas ke ili ŝanĝiĝis de post sia interna milito, vi scias.”

Baldaŭ la glata kaj radianta ekleziulo estis forlasita de siaj amikoj; kaj li eniris la kajuton, kie mi lin vidis sindoneme detenanta sin de la plezuro de la vidaĵoj, kaj konsolanta sin per granda manĝeto, kaj botelo da Angla biero. Bona eco de la Angloj eksterlande estas ilia preskaŭ senlima diverseco.

La plej bonaj konatuloj kiujn oni renkontas estas Angloj,—homoj prudentaj, kaj kun forta individueco; kaj oni povas havigi al si, kviete, amuzadon rigardante la Anglojn de la alia speco.

Tre malsama al la pastro sur la boato estis la maljunulino ĉe *table d'hôte* en unu el la hoteloj ĉe Lago Lemano. Oni ne arogas al si nomi ŝin ravege pekanta maljunulino, simila al Baronino Bernstein; sed ŝi havis sian propran spriton kaj satiran manieron pri sia opinio pri la mondo.

Ŝi loĝis dum dudek kvin jaroj ĉe Genevo, kie homoj, antaŭ multaj jaroj, alveninte laŭ la pulvokovritaj kaj varmegaj vojoj de Francujo, ofte svenadis kiam ili havis sian unuan ekvidon de la Alpoj. KREDU MIN, ili ne faras tion nun. **ŜI** neniam tion faris; ŝi jam pasigis la impreseblan aĝon kiam ŝi la unuan fojon vidis la Alpojn; la loĝantoj kaj homoj ŝin enuigis. Honestaj? Ho jes, sufiĉe honestaj, sed profitemaj. Bela Svisa ligna skulptaĵo? Jes, ĝi vin tedigos, ĝi estas tre beleta, sed ĝi min enuigas. Antaŭ jaroj, mi sendis iom da ĝi hejmen al parencoj en Anglujo. Ili tre admiris ĝin, kaj ĝi ne estis speciale bona, ĝi estis efektive malmultekosta. Moralaj ideoj? Mi havas nenian intereson pri moralaj ideoj: oni tro multe konsideras ilin nuntempe (ĉi tio estis respondoj al ŝia najbaro apuda,—stranga, malgrasa viro, kun maso da hararo, vilaj brovoj kaj alta falseta voĉo, kiu mo-

ketis la spritan maljunulinon pri ŝia manko de moralaj ideoj kaj kiu prave priskribis la maldensecon de la vino sur la tablo per la vorto "Akvo-sorĉita".) Kial la Baronino ne reiris al Anglujo se ŝin tiel tedas Svisujo?

Nu, nun ŝi estas tro malforta; kaj, cetere, ŝi timiĝas pri la vagonaroj, kaj estas tiom da novaj elpensajoj nuntempe pri kiuj ŝi legis. Kio estas tiu ĉi nova dinamito, kiu eksplodas tiel terure? Ne: ŝi decidis resti kie ŝi estas.

Oni facile rekonas la Anglon, kun lia familio aŭ sen ĝi, kiu intencas viziti Svisujon. Li ĉiam portas botelon da brando, vidilon, kaj tornistron. Ĉu li havas silkan aŭ feltan ĉapelon, li certe ĉirkaŭvolvas ĝin per vualajo. Ĉi tian antaŭzorgon li faris kiam li decidis veni al Svisujo, mi opinias, ĉar li kompreneble legis ke vualo estas necesa por ŝirmi la okulojn kontraŭ neĝa lumego. Ne unu turisto el cent kiuj eble sin trovas inter la amasoj da neĝo kaj glacio iam bezonas vualon aŭ verdajn okulvitrojn: sed estas saĝe havi ĝin sur la ĉapelo; ĝi aspektas aventurema. La vualo kaj alpa bastono estas signoj de danĝero. Ĉiu homo—preskaŭ ĉiu—kiu vizitas Svisujon havas alpan bastonon, ĝi estas spektakla; ĝi estas impona al la aliaj vizitantoj.

Antaŭ nelonge mi vidis sur la vaporŝipo noblan junan Briton kiu portis vestaĵon laŭ la plej bona alpa modo. Li portis mallongan sakpalton—fakte, plenvestaron el hela griza flanelo kiu alteniĝis al lia fleksebla formo. Liaj ŝuoj estis faritaj el nekuirita ledo, kun grandaj najloj en la plandoj, kaj sur la blanka ĉapelo li portis grandan kvanton da gazo kiu falis en faldajoj malsupren laŭ lia kolo. Mi bedaŭras diri ke li havis vizaĝon ruĝan, razitan mentonon, kaj longajn flankajn vangharojn. Li portis timigan alpan bastonon; kaj ĉe eta albordiĝejo kie ni unue lin vidis, kaj poste sur la boato, li sin apogis sur ĝi en serioj de la plej graciaj kaj kuraĝaj pozoj kiujn mi iam vidis ĉe la homa formo.

Nia Oksforda studento tre bone konis la specon, kaj prave divenis ke li apartenas al la armeo. "Ĉu li iam estis super la **Gemmi**? aŭ ĉu li iris al la supro de ĉi tiu aŭ tiu monto?" demandis alia Angla oficiro. "Ne, mi ne iris tien."

Ni poste lernis ke li nenien iris, kaj verŝajne li ne intencis fari ion alian ol montri sin antaŭ la vizitantoj de la valaj hoteloj, kaj tamen, mi tre admiris lian bonan sintenadon. Poste ni lin vidis ĉe **Interlaken**, elportanta ĉiom de la malagrablajoj de tiu moda ripozejo.

Troviĝis ankaŭ alia el la sama lando vestita por la plej danĝera alpa suprenrampado, vidindaĵo en siaj ruĝaj ŝtrumpoj el lano kiuj atingis ĝis super la genuoj. Oni ne nun informis ke li iam suprenrampis ion pli altan ol la supro de diligenco.